

Vandra din höga kallelse värdigt

Apostelns förmaning i Ef. 4:1-2

Så förmanar jag nu eder, jag, som är en fånge i Herren, att vandra värdigt den kallelse, varmed I haven blivit kallade, med all ödmjukhet och saktmodighet, med långmodighet fördragande varandra i kärlek.

Att vi först genom tron stå väl hos Gud och sedan genom kärleken bevisa det bland människor, det utgör de två stora huvudstyckena i en kristens liv. Men likasom i det förra, så är ock i det senare stycket så mycken brist och så bedrövliga förhållanden bland oss, att man ofta är nära att alldeles misströsta och giva allt förlorat. Ty likasom vi äro ständigt benägna till självrättfärdighet, trålsinne och otro, så äro vi ock å andra sidan beständigt i fara att fångas av lättsinne, andlig lättja och allehanda köttslighet.

Detta senare onda är väl mindre hemlighetsfullt, vi kunna lättare förstå det; men dess stora makt över köttet och dess beständiga inverkan på våra sinnen förblinda oss dock under tidernas längd så, att vi ofta äro i fara att förgäta, »vad som är sanning i Jesus» (v. 21), och bilda oss själva en falsk och för köttet bekvämare gudaktighetsväg. Därför behöva vi beständigt ånyo väckas ur sömnen och »smörja våra ögon med ögonsalva». Därtill tjänar ock den förmaning, vi nu företaga oss att betrakta.

Då aposteln i de tre föregående kapitlen av detta brev hade såsom en vis byggmästare lagt grunden till den heliga byggnaden och (kap. 1) lärt, huru vi blivit »utvalda i Kristus före världens grundläggning», huru Gud »förut bestämt oss till barnskap hos sig genom Jesus Kristus», »i vilken vi hava återlösningen genom hans blod, syndernas förlåtelse»; och sedan i andra kapitlet, huru vi också, »då vi voro döda genom våra överträdelser och synder», »blivit gjorda levande med Kristus och med honom satta i det himmelska» - allt av nåd genom tron, och det icke av oss själva utan av Guds fria gåva.

Korteligen: sedan han hade väl tillfredsställt de troende genom det ljuvliga evangelium och gjort dem glada och levande i tron, då börjar han här sin förmaning till dessa glada och villiga hjärtan och fortgår därmed sedan till epistelns slut. Därmed har han nu visat, vad slags folk han tilltalar, och vilka hans förmaningar angå. Detta är även viktigt att betänka. Icke behöver var och en taga denna förmaning till sig.

De flesta människor behöva en annan förmaning: »Låten försona eder med Gud»; »I ären döda genom edra överträdelser och synder»; »I måsten födas på nytt!» Och sådana må icke företaga sig att bli kristna genom ett kristligt leverne; nej, så säger Herren: Gören först trädet gott och dess frukt god. Såsom ofta varit anmärkt, så bleve det ett alltför tungt och ängsligt tråldomsliv, om någon ville pålägga sig de kristnas levnadsregler och icke hade deras hjärtan. Det vore ett mycket mödosamt, alltid fåfängt och slutligen lönlöst arbete; »ty tjänstekvinnans son skall icke ärva med den frias son, utan utdrivas» (Joh. 8:35; Gal. 4:30). Nej, här fordras först ett saliggjort, glatt och villigt hjärta, som med kärlek och lust ser upp på sin nådige Fader och frågar: Vad vill du, att jag skall göra? Blott till sådana talar här aposteln.

Och även om du en gång varit i denna trons glada och villiga anda, men åter blivit fångad under tråldomsok, åter går främmande för din Gud, mörk och sjuk i samvetet - ack, lämna då denna förmaning, till dess du först blivit tillfredsställd genom tron och förvissad, att Gud är nöjd med dig, och att du är hans vän och barn; ty annars skall förmaningen blott medföra en lagisk retelse för ditt onda (se Rom. 7:11); den kan aldrig hälsosamt mottagas av andra än dem, som äro »lösgjorda från lagen», rättfärdiga och saliga i Kristus (Rom. 7:4-6). Men som även dessa troende under vandrigen ofta bli lata och sömnaktiga och förgäta vaksamhet och gudsfruktan, så måste de genom förmaningen uppväckas att åter besinna sig och giva akt på sinandel.

Då aposteln här börjar sin förmaning, inlägger han en liten mellanmening, som är ägnad att giva en förökad kraft, ja, en viss udd åt hans ord; han säger: Jag, som är en fånge i Herren - jag, som är en Jesu Kristi fånge, förmanar eder, jag, som sitter här i bojer för Kristi skull; I skolen då märka, att jag icke blott predikar för andra, utan verkligen på allvar håller det nödvändigt att så mycket göra för Kristi skull, som jag nu förmanar eder till.

I 1 Kor. 9 kap. visar aposteln, huru många och stora försakelser, han själv underkastade sig, och förklarar till slut: »Men detta gör jag för evangeliets skull, på det att jag även må varda delaktig därav. De, som löpa på vädjobanan, löpa väl alla, men en får segerlönen. – Jag spåker min lekamen och underkuvar honom, på det att jag icke må predika för andra och själv icke hålla provet.»

Se här sakens allvar! Tänk, när en apostel ansåg det nödigt att så kämpa, löpa, spåka sin lekamen m.m., huru är det då med oss, som gå så makliga och ömtåliga vår väg fram och dock ämna oss till samma mål? Aposteln är i bojor för Kristi skull. Det är sant, vi äro icke alla kallade till samma lidande, såsom vi se i Joh. 21:18-22, att Petrus kallades att prisa Gud med sin martyrdöd, Johannes däremot med ett långt verksamt liv; men de, som nu icke skola följa sin Herre i egentligt martyrlidande, äro kallade att desto mer göra det med gärning och vandel.

Men tänk, de som varken på det förra eller senare sättet följa sin Herre, utan vilja jämte sin tro och bekännelse hava all frihet för sitt kött och ett alltid ostört och angenämt leverne på jorden, månne ock de säkert gå den rätta vägen? Nej, »I haven icke så lärt känna Kristus», säger aposteln, »om I annars haven hört honom och i honom blivit lärda, såsom sanning är i Jesus» (Ef. 4: 20-21).

Men vi gå nu att betrakta, vad själva förmaningen innebär. Jag förmanar eder att vandra värdigt den kallelse, varmed I haven blivit kallade. Huvudregeln är här, att vi skola vandra värdigt vår kallelse. Att aposteln icke här menar vars och ens särskilda kallelse och stånd, utan alla trognas gemensamma kallelse såsom kristna, se vi av flera ställen, där han ger samma förmaning att vandra vår kallelse värdigt, såsom då han skriver till de troende i Tessalonika: »I veten, huru vi förmanade och uppmuntrade och besvuro var och en av eder att vandra värdigt Gud, som kallar eder till sitt rike och sin härlighet» (1 Tess. 2: 12), och till filipperna: »Allenast skicken eder värdigt Kristi evangelium» (Fil. 1: 27). Vi se, att det är den kallelsen, han här åsyftar, nämligen att Herren kallat oss till sitt evangelium, till sitt rike och sin härlighet. Det är ock just därom aposteln förut talat i brevet, då han i 2 kap. säger: »Tänken därpå, att I som fordom voren hedningar - och voren utan Kristus, avskilda från Israels samfund och främmande från löftets förbund, utan hopp och utan Gud i världen - I haven nu kommit nära genom Kristi blod»; I ären icke numera främlingar och »gäster, utan medborgare med de heliga och Guds husfolk, uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Jesus Kristus själv» o. s. v.

Se då här anden och kraften av denna förmaning! Aposteln säger: I som nu ären så lyckliga, benådade med den höga kallelsen, att vara medborgare med de heliga och Guds husfolk, I skolen nu vandra värdigt denna eder nya, höga kallelse - vandra, såsom det passar sig och anstår dem, vilka äro kallade till Guds rike och härlighet, kallade att vara Guds husfolk, ja, Guds barn på jorden. Se, detta är den stora uppgiften för en kristens hela liv, detta är rättesnöret för detsamma, nämligen att leva sitt höga stånd värdigt.

Låtom oss här stilla våra tankar inför Gud och icke så hastigt löpa över detta stycke, utan något noggrannare betänka det. Vi skola först betänka, vad vår nya kristna kallelse innebär. Vad äro vi egentligen, då vi blivit omvända till Herren och benådade med tro och förening med Gud? Vad säger Herren Gud själv därom? Vad säger skriften? Vi hava i ett annat kapitel tidigare betraktat, vad Herren Kristus strax efter sin uppståndelse uppenbarade därom. Vi sågo, att det är intet mindre, än att vi blivit återställda till den höga nåd och ära, till vilken vi i begynnelsen blevo skapade, nämligen att vara verkliga Guds barn och arvingar, »mina söner och döttrar, säger Herren den allsvåldige» - vara Kristi bröder, sade Herren själv.

Det är sant, den sakens härlighet är alltför stor att i denna tid riktigt gå in i våra trånga och mörka hjärtan; vi kunna aldrig så tro det, som det verkligen är, vi äro här överhöljda av ömklighet, köttshyddans vidlådande orenlighet och all tidens vedermöda, så att det ofta är oss den största orimlighet, att vi skulle vara Guds barn, medborgare med de heliga och Guds husfolk; men dock måste vi såsom kristna bekänna, att det ändå är sant, ändå är en stor, ehuru förborgad verklighet; vi måste bekänna, att under allt detta usla och jämmerliga, som vi hos oss se och känna, döljer sig likväl en härlighet, i vilken änglarna åstunda att skåda in, - en härlighet så stor, att om vi rätt sågo den, skulle vi för glädja icke kunna leva. Att vi verkligen äro Guds barn, det är visst för stort, men det är dock sant; ty vi skola aldrig förglömma, att detta dock utgör hela det stora målet både för skapelsen,

återlösningen och den helige Andes verk uti oss. Fadern skapade oss till sina barn; Sonen återlöste oss till Guds barn; den helige Ande föder oss på nytt till Guds barn. Och vad skulle man säga, då den store Guden själv behagat så göra det?

Såsom aposteln just i denna epistels första kapitel så uttryckligt erinrar: »Han har i kärlek förut bestämt oss till barnskap hos sig genom Jesus Kristus efter sin viljas välbehag» - märk: »efter sin viljas välbehag, sin härliga nåd till pris» - märk, det är icke vi, utan han, som skall hava äran därav. Och åter, v. 11: »förut bestämda efter dens beslut, som verkar allt efter sin viljas råd, på det att vi skulle vara hans härlighet till pris.» Märk, det är hans beslut - »hans viljas råd» - »hans härlighet till pris». – Ja, lovad vare Gud! Det är hans verk och hans berömmelse!

Visst äro vi gruvligen fallna och känna det fallet i alla våra lemmar, så att det är oss högst orimligt, att vi skulle vara Guds älskade barn, medborgare med de heliga och Guds husfolk; men vad skall man säga, då likväl Gud själv gjort det och själv sagt det? Dock är det aldrig sagt, att alla människor leva i denna höga nåd och tillhöra Guds husfolk. Här talas ju blott om dem, som också genom Anden blivit födda till Guds barn. Så säger aposteln: »Hans egna mottogo honom icke - men åt alla dem, som mottogo honom, gav han makt att bliva Guds barn, dem som tro på hans namn; vilka äro födda, icke av blod, icke heller av köttis vilja etc. utan av Gud.» Så lyder det.

Här talas om dem, vilka, såsom den förlorade sonen, återkommit från syndens och otrons främmande land till den övergivne fadern - om dem, som en gång voro »avskilda från Israels samfund och främmande för löftets förbund, utan hopp och utan Gud i världen, döda genom sina överträdelser och synder, och vandrade efter denna världens skick och efter fursten över luftens makt, över den ande, som nu är verksam i otrons barn - ibland vilka ock vi alla fordom levde i vår köttis begärelser, görande vad köttet och tankarna ville» - men som genom Guds översvinneliga barmhärtighet blivit åter uppväckta och levandegjorda, lärt känna sina synder och Guds rättfärdiga dom, men sökt och funnit försoning och frid uti Kristi blod, börjat mottaga honom, tro på honom, hava all rättfärdighet, liv och salighet blott i honom. Se här är huvudsaken. Med mer eller mindre förskräckelse, förkrosselse, ånger, arbete, och med mer eller mindre klarhet, ljus och visshet i tron, när blott Kristus blivit din enda tröst - Kristus, endast

Kristus och evangelium om honom blivit föremålet för ditt hjärtas längtan eller tröst, så att du icke kan leva förutan Frälsaren och hans nåd - det heter visst, att mottaga »honom», att »tro på hans namn»; och ett sådant hjärta, en sådan efter Kristus hungrande samt villig och helig ande som nu uppkommit i ditt hjärta, har du aldrig haft av naturen; då märker du, att du ock blivit verkligen »född av Gud».

Det må då kännas och synas, huru ömkligt det kan med dig själv, men du är då sannerligen ett Guds barn, tillhör sannerligen dessa de heligas medborgare och Guds husfolk. Hela skriften vittnar därom, och mot det vittnesbördet gälla dock våra tankar och tycken icke mer, än flygande sandkorn mot ett stort berg. Lovad vare Gud för hans ousägliga gåva! Huru orimligt det synes, äro vi dock verkliga Guds barn på jorden.

Detta är nu den nya, höga kallelse, som aposteln här omtalar. Och med den kallelsen att vara Guds barn och husfolk följer sedan all den ära och härlighet, som i hela den heliga skrift är omtalad under så många höga äretitlar. Om vi icke beständigt såge på oss själva och förglömde Guds ord, ja, gjorde Gud till lögnare, utan vi läte honom gälla något, och Kristi förtjänst och helighet finge bliva vår enda rättfärdighet och berömmelse, så skulle vi se oss beklädda med idel härlighet, såsom »en brudgum i prästerlig prydnad och såsom en brud, klädd i sin skrud». »Ja», säger en gammal lärare, »om någon kunde se en rättfärdiggjord människas höga rättfärdighet och härlighet i Kristus, så skulle han blott för hennes skugga stiga upp och buga sig.»

Märk blott följande: skriften kallar alla dem heliga och helgon, som tro på Kristus, som äro iklädda Kristus. Vi bekänna ock tron på de »heligas samfund»; men vilken kristen vågar tillägna sig denna titel? Var finnas dessa heliga? Nej, vi se alla på oss själva och se då intet annat än synd och orenlighet, huru skulle vi då vara helgon? Men Paulus har andra ögon. I alla sina brev varnar han de troende för de gruvligaste synder och laster och förmanar dem att korsfästa sitt kött; därmed ger han till känna, vad som ännu bodde i deras kött - och likväl

kallar han dem »helgon» och »heliga». Att varje Guds barn är i hans åsyn heligt och ett helgon, är alltså en gudomlig sanning, fastän det för vårt tycke och förnuft är den största galenskap. Men aposteln har ock aldrig sagt, att vi skulle vara heliga i vår åsyn, utan så säger han: »Gud har försonat eder i Kristi köttets kropp genom döden för att kunna inför sin åsyn framställa eder heliga» (Kol. 1:22).

Vidare säger aposteln Petrus, att vi äro ett »konungligt prästerskap», emedan, såsom den nya sången i himmelen ljöd: »Lammet, som har blivit slaktat och köpt oss åt Gud med sitt blod, har gjort oss åt vår Gud till ett konungadöme och till präster, och vi skola regera på jorden» (Upp. 5: 10). Nu, detta är allt idel dårskap för våra ögon, men dock sanning för Gud. Äntligen, att vi äro »Guds tempel», och att »den Helige Ande bor uti oss», vilken kristen har icke även erfarit den höga sanningen? Och dock är det oss den största orimlighet i mörkare stunder av frestelser och svaghet. Men likväl, är det ju en evig sanning: »Om någon icke har Kristi Ande, så hörer han icke honom till. »

Samla nu alla dessa härliga ting i en bild och se då, huru hög och helig vår kallelse är: Guds barn och arvingar till den eviga härligheten, Kristi bröder och medarvingar, medborgare med de heliga och Guds husfolk, ett konungligt prästerskap, den helige Andes levande tempel, ja, helgon på jorden! Och allt detta är var och en skröplig människa, som lever i trons förening med sin Frälsare. Och detta, så orimligt det synes oss, är likväl så sant, som Gud själv har gjort och sagt det - och vilande på så fast grund, att alla de stormar av synd och anfäktning, som gå över vårt väsende, icke kunna göra det om intet, så länge vi ännu genom tron förbliva vid Kristus och under hans skygd, ty Herren själv har gjort och sagt det.

Men då vi nu kastat en blick på vår höga kallelse i Kristus, se då nu, vilken kraft som ligger i apostelns förmaning, att vi skola vandra värdigt den kallelse, varmed vi blivit kallade. O, när man rätt besinnar dessa förhållanden, kan man förgås av förkrosselse över sitt leverne, även om det vore vida bättre, än de flestas är! Det är icke lika, om samma leverne föres av en kristen eller av en världsmänniska. Det heter här: »Vandra värdigt», d. ä. såsom det passar och anstår »den kallelse, varmed I blivit kallade». Likasom det icke skulle anstå konungasöner att uppföra sig lika med gatans barn, så anstår det icke kristna, Guds barn, att leva såsom världens barn. Gud hjälpe oss att något bättre betänka och ihågkomma detta!

Tänk, om du varit så lycklig, att du blivit utvald utur världen till en Jesu vän och efterföljare, att du ser, huru hela världen är stadd i det onda, i andlig död och förblindelse, under den ande, som är verksam i otrons barn, bland vilka ock vi alla fordom levde i vårt köttets begärelser m.m., men du har blivit uttagen från detta mörkrets välde och försatt i Guds älskade Sons rike och är nu delaktig av de heligas arvslott i ljuset, åtnjuter Guds vänskap och umgänge, har en beständig nåd, ja, evig rättfärdighet mot alla dina brister, har den helige Ande i ditt hjärta och en fast försäkran om den himmelska härligheten!

Huru borde icke då hela ditt liv vara helgat åt Herren, så att du aldrig mer ansåg dig såsom din egen, utan såsom kallad att alltid leva för din Herre och leva helt annorlunda än andra människor! Ja, hela ditt liv borde vara en beständig vandring i Anden, på det att du måtte därmed pryda Guds din Frälsares lära i alla stycken.

Det är sant, Adams fall i hela vår natur är ock en stor makt, som gör, att du väl alltid skall få mycken bedrövelse över brister och skröpligheter och nödgas med Paulus bittert klaga: »Det goda, som jag vill, det gör jag icke, men det onda, som jag icke vill, det gör jag», men du måste dock alltid stå i denna heliga övning och hava till ditt beständiga mål att giva akt på din kallelse, såsom en Jesu vän och efterföljare, för att vandra värdigt din kallelse.

Så skriver ock vår lärofader Luther över denna förmaning: »Aposteln vill härmed säga: I haven nu fått Guds ord och nåd och ären vordna så saliga människor, att I uti Kristus haven allt, det I behöven. Kommen ihåg detta och betänken, att I ären kallade till något helt annat och högre än andra människor; och leven jämväl så, att man må se, att I faren efter ett högre gott, ja, redan haven fått det - och att I med edert leverne mån vara den Herren till ära och berömmelse, som givit eder en sådan skatt; och sen till, att I icke given någon orsak att försmäda denna skatt och förakta hans ord, utan att I mycket mer locken och uppmuntra var man därmed, så att de genom eder vandring och goda gärningar må bevekas till att också tro på Kristus och prisa honom.

Ty en kristen bör veta, att han lever på jorden icke för sig själv eller för sin egen skull, utan hans leverne och väsen på jorden tillhör egentligen hans Herre Kristus; därför bör det ock vara ställt till hans ära och till att tjäna honom, så att han kan med Paulus säga, icke blott om trons rättfärdighet, utan ock i anseende till dess frukter i vandrigen: 'Jag lever icke mera jag, utan Kristus lever i mig' (Gal. 2:20).

»Därjämte bör här märkas, att med varje synd, som begås av dem, som heta kristna eller Guds folk, varder icke allenast Gud förtörnad genom olydnad, utan vad som gör synden mycket svårare, är, att även Guds ord och namn därigenom varder försmädat och anstöt gives åt andra, såsom ock Paulus säger: 'För eder skall försmädas Guds namn ibland hedningarna. Därför bör en kristen billigtvis så leva, att han äntligen skonar Guds och Kristi ära, att Guds namn icke måtte försmädas och få skuld för det, att han gör ont.

Ja, därför borde kristna flitigt taga sig till vara, att de med sitt leverne icke giva någon anstöt, utan låta sin Guds och Herres ära och namn vara sig kärare, än att de skulle vilja tillskynda det någon försmädelse, ja, böra hellre lämna sin egen ära, gods, liv och leverne i sticket. Här må nu var och en rannsaka sitt leverne och eftersinna, huru omsorgsfull han är att förekomma försmädelse över evangelium och att ställa sina gärningar och leverne efter Guds bud, till hans härliga namns och evangeliis ära.»

Ja, här må var och en, som läser detta, stanna i självprövning. Kristna och präster böra aldrig glömma, att alla människors ögon vakta på varje rörelse av dem. Vad världens barn göra, betyder föga, rör icke Herrens ära, ty de stå icke i någon förening med honom, utan handla för sig själva; men vad kristna göra, det skrives alltid på evangeliis räkning. Måtte vi då se till, att vi »äntligen skona Herrens ära och därför vandra en kristens höga kallelse värdigt. »

Aposteln skärper ännu ytterligare denna sin förmaning uti 17: e v., där orden så lyda: »Så säger jag därför och betygar i Herren, att I icke mera bören vandra, såsom de övriga hedningarna vandra i sitt sinnes fåfänglighet, förmörkade till förståndet» etc., och säger oss i v. 1 av följande kap., huru vi i dess ställe skola vandra, nämligen: »Så varen nu Guds efterföljare såsom älskade barn.» Märk, vi skola vara Guds efterföljare och icke följa dem, som vandra i sitt sinnes fåfänglighet. När du ser andra, ja, även dem, som vilja vara kristna, likväl så fritt lämna sina sinnen öppna för all fåfänglighet, lyssnande, skådande och talande i många onyttiga ting, bör du, som är kallad till det saliga umgänget med Frälsaren och har den helige Ande i ditt hjärta, däremot akta på vad som är behagligt för detta ditt höga sällskap, - »bedröven icke Guds heliga Ande», säger aposteln; och åter: »Guds tempel är heligt.»

Du skulle då hålla någon vakt om ditt hjärtas tempel, att icke allt världsligt finge dit inkomma. När du ser andra försänka sina dyra själar i många och stora planer för jordisk vinning, för att här bereda sig ett paradiset, bör du, som är kallad till Guds rike och härlighet, däremot hava din skatt och ditt paradiset i himmelen, »söka det, som är ovan», och endast för Herrens vilja och bud med dina lemningar sköta det jordiska, under det hjärtat söker »de ting, som icke synas».

När du ser andra, som ock vilja vara kristna, likväl så leva för sig själva, att de kunna se sin omgivning, i otrons och syndens mörker, vara stadd på förtappelsens väg, och likväl, tillbakahållna av människobehagsamhet, lättja och maklighet, knappt med ett ord varna dem, bör du åter, som nu har ditt liv och din salighet av Kristi död, betänka, att »han har dött för alla, på det att de, som leva, icke mera må leva för sig själva» etc. och att han därför »gjort oss åt vår Gud till ett konungadöme och till präster», att vi skola med allvarlig bön och ordets bekännande ständigt församla med honom.

Tag här vidare de exempel, som aposteln själv anför. Han säger: med all ödmjukhet och saktmodighet, med långmodighet fördragande varandra i kärlek. Även häruti skola vi vara Guds efterföljare, såsom älskade barn, att vi icke mer vandra såsom de, vilka vandra i sitt sinnes fåfänglighet. Ja, även om de vilja vara kristna, men det är ett högfärdigt och stormodigt väsen, så att de alltid vilja vara de förnämsta, visaste och starkaste, skall du däremot ihågkomma, att du är kallad till det rike, om vilket Herren särskilt förklarade, att den, som där vill vara stor, skall vara allas tjänare, och den, som där vill bli främst, skall vara allas dräng; men att de, som hålla sig och vilja hållas för de första, skola vara de sista. Ja, måtte vi aldrig glömma, att bland alla de oarter, som

Kristus bestraffade hos sina lärjungar, var det ingen, för vilken han varnade med så förskräckande ord som högmodet. För detta varnade han dem ofta och vid ringaste tecken därav.

När de frågade, vem som var den störste i himmelriket, avskar han med så gruvliga ord deras inbillningar, att han sade, att de icke alls skulle komma ditin, om de icke omvände sig från detta sinne och så ödmjukade sig som ett barn. Då lärjungarna en annan gång fröjdades åt sin makt att utdriva onda andar, sade Herren genast: »Glädjens dock icke däröver, att andarna äro eder underdåniga, utan glädjens, att edra namn äro skrivna i himmelen.» Så grannlaga är denna punkt, så farlig denna förnöjelse över egna företräden och utmärkelser.

Men att våra namn äro av nåd skrivna i himmelen, det är ett med de svagaste nådebarn gemensamt gott; åt detta få vi fröjda oss. Då Petrus sade: »Om än alla taga anstöt av dig, skall jag dock aldrig taga anstöt», genast tillstoddes satan att sålla honom såsom vete. Sedan skrev samme Petrus: »Hållen eder hårt vid ödmjukheten, ty Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka giver han nåd.»

Vidare: när du ser andra, som ock vilja vara kristna och kunna bete sig milt och vänligt bland främmande, likväl vara tyranner i sitt hus, trätosamma och hårda mot sina medmänniskor, skall du däremot ihågkomma din kallelse att vara hans efterföljare, som icke »skriade och ropade», utan »vara mild och ödmjuk av hjärtat». Öva dig med allvar uti hjärtats barmhärtighet, att icke köttet får hava frihet.

Och om du icke kan hämma varje utbrott av ett retligt lynne, måste du dock däruti skilja dig från de ogudaktiga, att du åter erkänner ditt fel, är snar till vänskap och icke låter solen gå ned över din vrede. Även om du verkligen har svåra medmänniskor, kom i håg, att det just är din kallelse såsom kristen att övervinna ont med gott och att »två deras fötter» - såsom aposteln här säger: »fördragande varandra i kärlek».

Vår lärofader Luther skriver: »Om din make, din tjänare, ditt husbondfolk också verkligen hava ett förargligt fel, håll dem detta till godo - och använd du din större nåd till deras tjänst och förbättring; men vet, att du är kallad att bära på nästans bördor, helst som även du visserligen har något fel, vilket ock andra måste hos dig fördraga. » »Bären sålunda varandras bördor, och fullborden så Kristi lag.» Se, till sådant äro vi kallade. Och på detta sätt skola vi uti alla möjliga fall betänka vår höga och saliga kallelse såsom kristna och Guds barn och vandra värdigt denna kallelse. Gud give oss alla alltmer sin nåd härtill! Amen.

– C-O Rosenius

(Trettonde årgången, år 1854)

© Pietisten 2025

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com